

Koncsek József

Töredelmes virágének

Ködöböcz Gábornak

Lehetne csupán megmutatni,
hogy nézd, ez itt a rét, a patak meg a domb.

Lehetne csupán hallgatózni,
villás szarvú fehér ökrök szarván fény,
a nyakukon kolomp,

aztán tücsökciripelés...
hiszen én egészen itthon vagyok itt.

a rezeda, hogy hogyan rezdül, margaréta hogyan bólint,
sás levele hogy sikít.

mert mindezt örökségül kaptam,
minden az enyém,
a távolság is, de itt, itt, ez a napnyugtával az árnyék, a fény,
és jó itt.
gyerektáború koromkoronghelye,

az erdő lánynemű sóhajtozása,
a bennem is kezdő zibongás ideje

körré, fénykerekké zárul,
elnyúlok zsenge pázsiton,
széttárt karjaim alatt fűvek meg virágok ropognak,
töredelmes virágénekeim,

Isten! Ez nemcsak otthonom,

ez az itthonom.

Rajongás a bodzabokornak

Keserű szerelmű bokrom, bodzafám,
állj mindig mögém.

...tudod, volt az ősz, a tél,
az elvirágzott szellőrózsa,
nyelvembe mart a vad-csókos kökény,
a csipkebogyó a kúpos havak közt virágzott,
hiszen mind a fagy érlelte gyöngyök is virágok,
vérpiros húsúak, leplezetlen drágák –

kökény, vadrózsa,
csókra húzó szilaj-hűtlenek,
de bodzabokrom, hadd legyek veled,
borítsd az arcomra árnyas tenyered,
kínáld nekem fehér tányérjaid,
te kesernyésen mámorító
méznél édesebb zamatú asszony,

szerettem én a hóvirágot, szerettem az ibolyát,
a gyöngyvirágot, a jácintot is,
és nem sirattam őket el,
csak várahoztam,

tudtam, hogy megjössz,
s játszani hívsz mély földutak mentén,
friss források mellett,
térdig járni avar-horhosokban,
fehér nagy tenyereden
a nyüzsgő^{*} méhekkal izgatottan,
bodzabokrom, bodzafám.

^{*} nyüzsgő = „rajongó” rajok, méhek

... – mondta Laura

– A fényt kell nézni – mondta Laura –,
a fényt, amint a korsót öleli...

– ... ti rosszul voltatok tanítva:
satírozni, kaparászni: nem!

A fényt kell nézni – mondta Laura –,
a fényt, amint a korsót öleli...

(én őt öleltem volna,
de...)

– A fényt kell nézni – mondta Laura
nézd, amint a korsót öleli...

És ne kaparász...
ami sötét, azt alig-alig...

de:

– A fényt kell nézni, és őt kell kihagyni,
mert úgyis tudjuk, hogy ott van, ott van a fény...

– A fényt kell nézni – mondta Laura –,
nézd, amint a korsót öleli...

Bognár Anna

Kazinczy börtönében

A brnói várbörtön fénytelen verme,
nedves falak nyirkos, csillagtalan terme,
kit rejtett, kit kínzott őrjítő sokáig,
hányszor remegtek meg csontsovány bokáid,
hányszor gondoltál Széphalom dombjára,
hányszor lettél nyelvünk megfáradt kontára,
mert nem szóltál, nem írtál, csak sóhajod szakadt,
hányszor gondoltad, hogy megváltod magad,
hogy könnyebb a halál, oltalmaz, átkarol,
az öröklét tájain harsona s hárfa szól,
de sorsod, mit szöttek, nem lett könnyű kelme,
vas-zubbony szorít még és Kufstein keserve.
Elméd lángja villant; megvetés, utálat,
elítéltek téged a náladnál butábbak.
Börtönödet járom, költő, örök fegyenc.
Érted szól énekem, Kazinczy Ferenc.

Pincében (fametszet, 1927)

Rigmusok

Meleg a tűz, meleg a tó,
meleg a nyár, a vér, az óhaj,
vitorlákba belekapó
szél. Kicsiny hajóraj.

Dobog a láb, dobog a szív,
dobog a szó, a tett, az álom,
új ereszre lezuhanó
faág. Ráncigálom.

Puha a szék, puha az ág,
puha a vaj, a vág, a vatta,
könyveinket felitató
sátor. Jó alatta.

Üde a víz, üde a tánc,
üde a napsütötte reggel,
árnyainkat betakaró
éj. Ne fogj, eressz el!

Lobog a lét, lobog a láng,
lobog a haj, a táj, a zászló,
halk ütemre duruzsoló
sóhaj. Csöndre váltó.

Mulat a lány, mulat a vén,
mulat a sors, de ő ma rajtunk,
zöld mezőbe betör a tél.
Süvít. Merre tartunk?

Zuhan a lánc, zuhan a tér,
zuhan a perc, időt ha rezget,
Révbe ér a nagy utazó.
Halál. Vég vagy kezdet?